

IV b
Kapitel
Fortsätter.

TILL FÖRFÄDRENS MINNE.

1823—1923.

*«Hedra din fader, din moder»
lyder det bud, Gud oss gav,
«älska din syster, din broder»
från vaggan intill din grav.*

*Vem är denne fader, moder,
vår djupa vördnad tillhör,
vem denna syster och broder,
en livslång kärlek tillhör?*

*Den gamla katkesen säger
tydligt och klart deras namn,
och lycklig den som än äger
föräldrakärlekens hamn*

*och syskonkrets, som lätt glömmer
all oförrätt man den gjort,
men gläds och i hjärtat gömmer
när gott om oss de ha sport.*

*Dock, en dag den stunden randas,
då familjekretsen blir sprängd
och sorg i livsglädjen blandas,
då hemdörr förbliver stängd.*

*Men minnet från dag som varit
står kvar för oss lika fullt
och genom tider som farit
ler kärleken ännu hult*

*och täljer om bön som höjdes
för oss då redan som små,
om mångt hinder som röjdes
från väg, den vi skulle gå.*

*Vi höllo detta självfallet,
vårt enkla tack knappast vårt,
det hörde ju blott till kallet,
var kanske tanken vi närt.*

*Men Han, som allt gott oss givit,
Han hörde stammande bön
och svaret därpå har blivit
välsignelsens gåva skön.*

*Den följt oss i tidens skiften,
vår släkt allt led efter led,
från vaggan tills uti griften
en dag vi bäddades ned.*

*Och när av sorgen en skugga,
så mörk, föll uppå vår stig,
gavs tröst med mått icke njugga,
och molnen skingrade sig.*

*Vi samlats här gamla, unga,
att fira en minnesfest,
icke med sinnen sorgtungta,
men tacksamheten som gäst.*

*Med tack för Försynens gåva:
föräldrar, släkt, hem och härd;
vi Gud ej så kunna lova,
som denna gåva är värd.*

*Med tack också till dem alla,
de kära, som i sin grav
nu slumra stumma och kalla,
men kärlek i livet oss gav.*

*Vi få, vi få ej blott sörja
de ljusa tider, som flytt,
fastmera skola vi börja
den väg, oss visats, på nytt.*

*Må vi av förfädren lära,
att namnet, i arv vi fått,
bör bäras med heder, ära,
devisen på rätt och gott,*

*att rätta stigar förr följdes
av dem, som nu äro stoft,
om sen med ära de höljdes,
eller glömdes, som vårblommans doft.*

*Att hedra kära föräldrar
är livets skönaste bud,
som rika frukter oss bära:
välsignelse utav Gud.*

ANNA POPPIUS.

